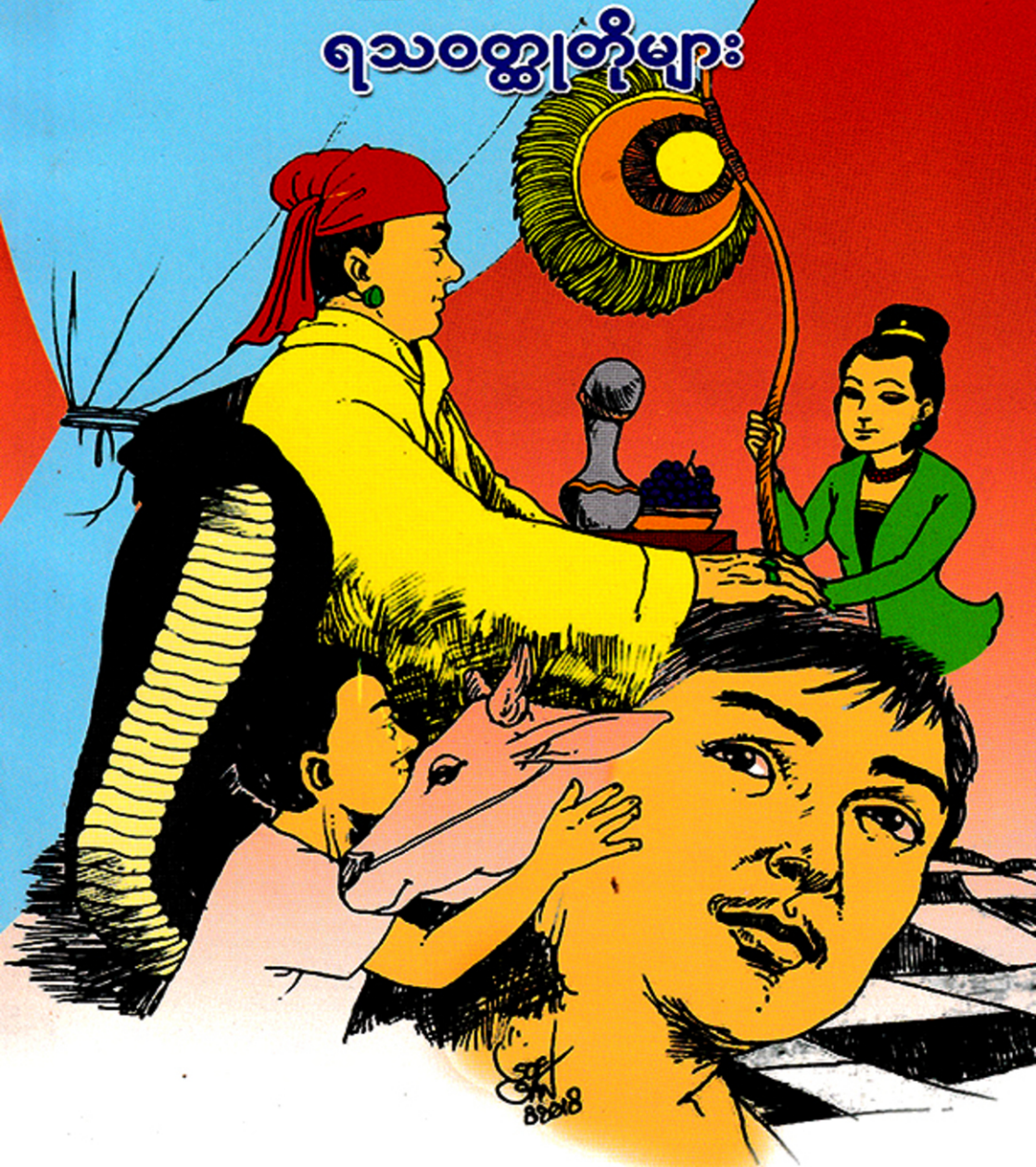

အသွားအပြန်ရှိသောထိုမေတ္တာနှင့် ရသဝတ္ထုတို့များ

ရာထူးနှင့်ပညာကို လေးစားလွန်းသဖြင့်သာ

"အစ်မ" ခေါ်ရသည်။ ။

တကယ်တော့ သည် ကျေးလက် မန်နေဂျာမကလေးမှာ

မရှမ်းမထက် ငါးနှစ်ခန့်ငယ်သည်။ ။

သည် ဆရာမကလေး

စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကဆင်းပြီး

သူတို့ ဆီရောက်လာခါစက

အသားဖြူဖြူသွယ်သွယ် လှလှကလေးရောက် လာပြီး

နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း

နေပူမိုးရွာမရှောင်သူတို့ နှင့်အတူ လယ်ထဲဆင်းရဲလွန်း၍

အသားတွေမည်းကာ ပုံစံပြောင်းသွား၏။

***

တဂဏန်းကမရှမ်းမ။

ကြူကြူသင်း

"ဟာဟ၊ ဆည်ရေတွေ တအားကြီးပဲဟေ့"

မူးလျှံမတတ် ရှိနေသော ဆည်ရေ ဖွေးဖွေးကို မြင်လိုက်ရာ မရှမ်းမ ထကတော့မတတ် ဝမ်းသာသွား၏။ အထက်အညာဘက် မိုးနည်းရာ သူ တို့ ဒေသဆီတွင် သည် လို ဆည်ရေက လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးအတွက် အလွန်တန်ဖိုး ရှိသည် ကို အခြေခံ အတန်းပညာ လောက်သာ သင်ဖူး သော မရှမ်းမတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ကြီး သိသည် ။

"ဟေ့ ရှင်စန်းမြ၊ ရေတွေမှ မူးအပြည့်တော့၊ အားကြီးပဲရယ်၊ လာ ကြည့်စမ်း"

မရှမ်းမ၏ အော်ခေါ်သံသည် ခဝဲစိုက်ခင်းထဲတွင် ညံသွားတော့၏။

လယ်ကန်သင်း ဘောင်ပေါ်တွင် တိုင်ထောင်၍ စိုက်ထားသော ပဲပင် များကို ပေါင်းလိုက်နေသည့် စန်းမြဆီသို့ မရှမ်းမ၏ အပျော်တွေ ကူးစ က်သွား၏။ စန်းမြက လုံချည်တိုတို ပြင်ဝတ်ပြီး ပြေးချလာ၏။

"ဟုတ်ပတော်၊ ရေတွေမှ အများကြီး၊ ဝမ်းသာစရာကြီးရယ်၊ ဆည်ဗို လ်ကြီးတွေ အထက်က ရေလွှတ် ပေးလိုက်ပြီ ထင်တယ်။ နေ့လယ်မှ မူး ထဲ ဆင်းပြီး ချိုးခွဲပစ်လိုက်ဦးမယ်"

စန်းမြ အားပါးတရ ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။

"အောင်မယ် ရှင်စန်းမြ၊ မနှစ်က ဆည်မြောင်းက လမ်းဗိုလ်ကြီးတွေ အဖမ်းလာတာ မေ့သွားပြီလား တော်ရဲ့ "

သည် တော့စန်းမြကအာပြကြီးနဲ့ ရယ်ပါလေတော့၏။

မနှစ်က၊

ဟုတ်သည် ၊ မနှစ်က ပျိုးနုတ်ချိန်

မရှမ်းမတို့ အုပ်စု မူးရေလွှတ်ထားသည့် မြောင်းထဲ ရေဆင်းချိုး
နေကြစဉ် ဆည်မြောင်းရေး ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့ ရောက်လာသည် ။ သူ
တို့ အုပ်စုက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စဟယ်၊ ပြောင်ဟယ်ဖြင့် အူမြူးနေကြသ
ည့်အတွက် ကုန်းပေါ်တက်ပြေးရန် နောက်ကျသွားကြသည် ။ ရုတ်ရုတ်
သဲသဲဖြစ်၍ အသိတရား ဝင်လာချိန်မတော့ မူဘောင်ပေါ်တွင်
ယောက်ျားလေးငါးယောက် ခါးတွေထောက်လျက်။ မရှမ်းမတို့ သိသည်
။ မသိဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။ သည် လို ဆည်ရေလွှတ်သည့် မြောင်းထဲကို
ရေဆင်းမချိုးရ၊ ကွဲနွားမဖြတ်စေရ၊ အဝတ်မဖွပ်ရ၊ သည် တားမြစ်ချက်
များကို သူတို့ လူမှန်းသိတတ်စ ကတည်းက ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ပြီးသား။

အပြစ်ရှိသည် ဟု သိသူများ ပီပီ မရှမ်းမတို့ တစ်တွေ တစ်ယောက်မျှ
က်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်နှာကလေးတွေ ငယ်လျက်။

"ကဲ၊ ကဲ တစ်ဆိတ်ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကုန်းပေါ် ကြွခဲ့ကြပါ"

ခပ်လှောင်လှောင် ခေါ်အော်လိုက်သူကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်လိုက်
တော့ ထိုလူမျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ သူတို့ ရေချိုး
မိတာနဲ့ ပုံစံက ဖြစ်နေလိုက်တာ။ မရှမ်းမက ကုန်းပေါ် တက်လာရင်း စိ
တ်ကျဉ်းကျပ်စွာ တွေးနေမိ၏။

တဘက်များကို တင်းတင်း ဆွဲခြုံကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားရပ်လို
က်မိ၏။

"နေပါဦး၊ ဒီမြောင်းတွေထဲ ရေမချိုးရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား"

"မသိလို့ ပါ ဆရာရယ်"

"ဘာမသိ၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်ရွာကလဲ"

"ဒီတဂဏန်း ရွာကပါတော်။ တကယ်မသိလို့ ပါ ဆရာရယ်"

မအေးဝင်းကပါ အသံတိမ်ကလေးဖြင့် ဝင်ဖြေရှာ၏။

"ရွှေဘိုမြို့မနဲ့ ကပ်နေတဲ့ တဂဏန်း ရွာသူတွေက မူးရေထဲရေမချိုး ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလားဗျ။ ခင်ဗျားတို့ မပြောနဲ့ ကလေးတွေတောင် သိတယ်"

ဖိုးဝရပ်ကြီးနဲ့ တူသူတစ်ယောက်က ဒေါသသံဖြင့် ပြောတော့ စန်းမြမှာ လျှာကလေး တစ်လစ်ဖြစ်သွား၏။

"ကဲ ကဲ သူတို့ နဲ့ ပြောနေ အချိန်ကုန်တယ်။ တစ်ခါတည်း ရဲဆီသာ ခေါ်သွားလိုက်။ ကဲ၊ နာမည်တွေပြော"

မရှမ်းမတို့ မျက်လုံးပြူး သွားကြပြီ။ မူးထဲတွင် အခါပေါင်းများစွာ ရေမိုးချိုးခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ခါမျှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံခဲ့ရဖူးသဖြင့် အတော်ကြီး ကြောက်လန့် သွားကြသည် ။

"ကဲ၊ ပြောခင်ဗျားနာမည်"

"မရှမ်း၊ မရှမ်းမပါတော်"

"နောက်တစ်ယောက်"

"စန်းမြပါမိုလ်ကြီးရယ်၊ နောက်တစ်ခါ မချိုးတော့ပါဘူး၊ မဖမ်းပါနဲ့ နော်"

ထိုလူကြီးက စန်းမြပြောသည် ကို အရေးမစိုက်။

"နောက်တစ်ယောက်"

"ကျွန်မက . . . . ကျွန်မကခင်သန်းနု။ အဲလေယောင်လို့ မအေးဝင်းပါတော်"

တုံ့ဆိုင်းနေသော မအေးဝင်းကို စန်းမြက ခါးတို့၍ သတိပေး လိုက်မိရာ ယောင်တတ်သူ မအေးဝင်း ပိုဆိုးသွားတော့၏။ သို့သော် သူ့အယောင် ကောင်းသဖြင့် အဖမ်းလာသည့် ဆည်ဗိုလ်ကြီးတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြသည် ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စန်းမြက အရဲစွန့်ကာ

"ကျွန်မတို့ ကို မဖမ်းပါနဲ့ နော်၊ ဖမ်းသွားရင် ကျွန်မကလေး သုံးယောက်ကို ဘယ်သူရှာ ကျွေးပါ့မလဲတော်။ ကလေးတွေ အဖေကလည်း ရှေ့တန်း ထွက်နေရတာပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ သနားပါတော်"

ပြောရင်းက ဝမ်းနည်း လာပြီး ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်လျက် စန်းမြငိုချ လိုက်မိတော့၏။

"ခက်တယ်ဗျာ၊ ဒီရေတွေက ခင်ဗျားတို့ လယ်တွေအတွက် တမင် လွှတ်ပေးတာဗျ။ မြောင်းထဲ ရေဆင်းချိုးတော့ ခင်ဗျားတို့ အညစ်အကြေးတွေ ဒီရေထဲရောက်မယ်။ ဒီရေကိုပဲ သောက်ရတဲ့ လူတွေအတွက် ကောင်းပါဦးမလား၊ ပြောစမ်း။ ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

လူကြီးတွေ ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ချုံခိုပုန်းနေသူများ အလှို၊အလှို ထွက်လာကြပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ကြသည် ။

"ဟိုလူဝဝကြီး ပြောသွားတာလေ၊ ဒီမြောင်းထဲ ရေဆင်းမချိုးရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မပြောနဲ့ ကလေးတောင် သိတယ်ဆိုတာလေ၊ ငါကဖြည့် ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ ကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ ခွေးတောင် သိတယ်လို့ ။

ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ငါ့အိမ်က ရန်လုံလေ၊ မြောင်းထဲ ရေဆင်းကူးနေတုန်း ဆည်မြောင်းက ရေကင်းလှည့်တဲ့ ကားများ လာရင် တစ်ချိန်တည်း ကုန်းပေါ်တက် ပြေးတော့တာဗျ။ နင်တို့ ထက် အများကြီး အသိတရားရှိတယ်"

ဘိုးလူလှက မရှမ်းမတို့ ကို သာသာနှင့်နာနာ နှက်လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ်ကစပြီး မူးမြောင်းတွေထဲ မရှမ်းမတို့ မဆင်း ဖြစ်ကြတော့ပေ။

***

"အိုး၊ စိမ်းညိုနေတာပဲကြီးရယ်"

မရှမ်းမက ကောက်ပင်ပျို ကလေးများကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ။ ပျိုးသက်လည်း ရပြီ။ လယ်မြေတွေလည်း ဆည်ရေဖွေးဖွေးဖြင့် အဆင်သင့် ပြုပြင်ပြီးသား၊ ပျိုးနုတ်ပြီးပါက ချစိုက်ရုံသာ။ ကောက်သူကြီး ဒေါ်သောင်းကလည်း သူတို့ အဖွဲ့ကို နှိုးဆော်လှပြီ။ လယ်ပိုင်ရှင် ဘိုးမြကလည်း အော်ဝီကျယ် ငှားပေးပါမည်ဟု ကတိခံပြီးပြီ။ မရှမ်းမတို့ အဖွဲ့က ညီသည် ၊ ကျွမ်းကျင်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ဆယ်ဦး ပါဝင်တော့ ကောက်စိုက်အဖွဲ့မှာ နားရသည် မရှိတတ်။

"ဝေး၊ အစ်မသန်းသန်းမြင့်၊ ပျိုးကွက်တွေလာကြည့်တာလား"

ကန်သင်းရိုး တလျှောက် လျှောက်လာသည့် စိုက်ပျိုးရေး နည်းပြဆရာမလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မရှမ်းမ လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ရာထူးနှင့် ပညာကို လေးစားလွန်း သဖြင့်သာ "အစ်မ" ခေါ်ရသည်။ ။

တကယ်တော့ သည် ကျေးလက် မန်နေဂျာမကလေးမှာ မရှမ်းမထက် ငါးနှစ်ခန့်ငယ်သည်။ သည် ဆရာမကလေး စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ်က ဆင်းပြီး သူတို့ ဆီ ရောက်လာခါစက အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လှလှ ကလေးရောက် လာပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း နေပူမိုးရွာမရှောင် သူတို့ နှင့်အတူ လယ်ထဲ ဆင်းရဲလွန်း၍ အသားတွေမည်းကာ ပုံစံပြောင်းသွား၏။

"မရှမ်းမ တစ်ယောက်တည်းလား။ ဘယ်နေ့လောက် စစိုက်နိုင်မလဲ၊ ဘယ်သူ့အကွက် ကစမှာ လဲ။ ပျိုးပင်တွေ ရင့်ကုန်မယ်နော်"

သည် ဆရာမ ကလေးကတော့ သည် လိုပါပဲ။ သူ့အလုပ်ကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဝင်စားတတ်သူပဲ။ ယခုလည်း ကြည့်၊ မနက်အစောကြီး လယ်ထဲ ရောက်နေပြီ။

"ဒီကနေ့ ပျိုးနုတ်ကြမှာ အစ်မရဲ့ ၊ နက်ဖြန်စိုက်မယ် ဘိုးမြတို့ အကွက်က စစိုက်မှာ ပဲ အစ်မရဲ့ "

မရှမ်းမက သူတို့ နည်းတူ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါး ပါးကွက်များ ထူထူ ပိန်းပိန်း လိမ်းထားပြီး ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် နှစ်ထပ် ဝတ်ထားသည့် ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်ကို ချစ်ခင်စွာကြည့်ရင်း ဖြေမိပါသည်။

"အင်း၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ မြေဩဇာတွေလည်း အချိန်မီ ရအောင် ရုံးချုပ်ကို မှာ လိုက်ပြီသိလား။ သဘာဝ မြေဩဇာတွေလည်း မနှစ်က လှောင်ထားတာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ လိုတာရှိပြောနော် မရှမ်းမ"

မရှမ်းမတွေသွား၏။ လိုတာကတော့ ရှိတာပေါ့။ ရှိသမှ ဘယ်နည်းနည်း ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ သူ့အဖြစ်ကို ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် ရိပ်မိပုံရသည်။

"ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့ တုံး။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှတော့ အထက်

ကို ညှိနှိုင်းပေးမှာ ပဲ၊ စိတ်ချ"

"လုံချည်ကြမ်းတွေ လိုချင်တယ် အစ်မရယ်၊ တမန်းဆီတက်တော့ လုံချည်တွေက ခဏလေးနဲ့ စုတ်စုတ်ကုန်တာ။ ပြီးတော့ ရှုပ်အင်္ကျီချုပ်ဖို့ ဇင်စခပ်ကြမ်းကြမ်းလည်း လိုချင်တယ်၊ ဒါမှ နေပူခံရေစိုခံမှာ အစ်မရဲ့ "

"အင်း . . . အင်း။ မနှစ်ကတောင် ထုတ်ပေးသေးတာပဲ၊ ရမှာ ပါ"

ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် ကစာအုပ်ကလေးထဲ ရေးမှတ်လိုက်၏။ မရှမ်းမ က သူပြောသည် ကို ဂရုတစိုက် မှတ်သား လိုက်နာသဖြင့် ကျေနပ်သွား သည် ။

"ကဲ ဒါဖြင့်သွားမယ်နော်၊ ဒီပြင်ပျိုးကွက်တွေ လိုက်ကြည့် လိုက်ဦးမ ယ်။ ဒီခဝဲသီးတွေက ရွှေဘိုပို့ဖို့ လား။ ကျွန်မသုံးလေးလုံးလောက် ရချင် လိုက်တာ"

"ဟာ ရတယ် အစ်မရတယ် ရတယ်။ အစ်မ ကြိုက်သလောက် ယူသွား၊ ကျွန်မ အခင်းက ထွက်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ။ ယူ ယူအစ်မ"

ဆရာမလေးကို မရှမ်း မချစ်သည် မှာ သည် လို ပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်သည့် အကျင့် ကလေးလည်း ပါသည် ။ ကောက်စိုက်ချိန် လယ်တဲတွင် အတူထမင်းစား ကြပြီဆိုလျှင် သူစားချင်သည့် ဟင်းကို ရင်းနှီးစွာ တောင်းယူ စားတတ်ပေသည် ။

"ဝက်သားလေးနဲ့ အစိမ်းကြော် ကြော်စားရင် အဲဒီးဝွတ်ပဲ။ ရွှေဘို လာရင် အဆောင် ဝင်ခဲ့ဦးလေ၊ ထမင်းစားရအောင်"

"ကျွန်မ မသွားအားဘူး အစ်မရဲ့ ၊ ခရမ်းပင်တွေ ပေါင်းလိုက်ရဦးမှာ မြင်းလှည်းနဲ့ အပို့လွှတ်ရမှာ "

"ကျွန်မ ကူလုပ်ပေးရဦးမှာ လား"

"အမယ်လေး အစ်မကဖြင့် ရုံးအလုပ်တွေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အားရတယ် မရှိဘဲနဲ့ များ ။ ကျွန်မနိုင်ပါတယ် အစ်မရဲ့ ၊ ကျုပ်တို့ က တောသူစစ်စစ်တွေပဲဟာ"

"အမယ် မြို့သူတွေလည်း လေ့ကျင့်ပေးရင် လုပ်နိုင်ပါတယ်တော်၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ခဲဝဲသီး တောင်းကြီးကို ပေလမ်းမပေါ် ရောက်သည် အထိ သယ်ယူလာခဲ့ကြ၏။

"ကဲ သွားမယ်နော်၊ လမ်းမှာ မြင်းလှည်းတွေရင် လွှတ်လိုက်မယ်"

ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်က စက်ဘီးကလေးကို သေသပ်စွာ စီးနင်း ထွက်ခွာသွား၏။ မရှမ်းမက လှမ်းအော်လိုက်၏။

"အစ်မရေ မနက်ဖြန် စောစောနော်"

"စိတ်ချ၊ စိတ်ချ"

***

နံနက်ခင်း၏ လေပြည်လေညင်းသည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ် လွန်းတော့၏။

မရှမ်းမသည် ထဘီတိုတိုဝတ်၊ ခါးတွင် ကြိုးစည်းပြီး ကောက်တန်းတစ်တန်းပြီး တစ်တန်း လျင်မြန်စွာ စိုက်ချပစ်လိုက်၏။ ဦးဆောင်နည်းပြ စိုက်ပြနေရသဖြင့် ခါတိုင်းလောက်တော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါလှ။ ကောက်ကွက် တစ်ကွက်နဲ့ တစ်ကွက် တစ်ထွာကျော်

လောက်ခြား၊ တစ်ကွက်ကို ကောက်ပင် သုံးပင်လောက်မှန်းချဟု သင်ထားသော ဆရာမလေး၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း သူကဦးဆောင်၍ ခပ်သွက်သွက် စိုက်ပြလိုက်၏။

"အစ်မ သန်းသန်းမြင့် ကလည်း တော်၊ စောစောလာပါဆိုမှ ပေါ်မလာတော့ပါဘူး"

ထိုစဉ် ကောက်သူကြီး ဒေါ်သောင်းထံမှ သီချင်းတိုင်သံ ပေါ်လာ၏။

"ဒေါင်းတောင်ရယ်x မောင်မောင်ရွှေနန်း အမရရွှေဘိုမြေx ရဝေ ရဝေနန်းမှားxxx ဘုန်းတောက်ရောင်x ထွန်းတောက်ပါလို့ လေxx

ကျန်လူများ ၏ သံပြိုင်ဖောက်သံက လယ်ကွင်းထဲ ညံသွားသည် ။

ရေနံတွေ စွန်းပါလို့ ကျွန်းပျဉ်းထောင်အိမ် မောင်ကြီး ဘယ်လာဆင်းပါရ မီးရောင်ကအိမ် လမသာ မှောင်မိုက်ထဲ ထိုးလိုက်တိုင်း ပြောင်နှိပ်လိုက်တိုင်းပြောင် xxx ကျွန်မရည်းစားရဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က မှိန် xx

အတိုင်အဖောက် ဟစ်ကြွေး လိုက်ရသဖြင့် မရှမ်းမအတော် အမောပြေသွားသည် ။ သည် လို အချိန်မျိုးတွင် နွားပွဲစား လက်အပ် လိုက်ရသော "ညိုကြီး" ကိုလည်း မေ့သည် ၊ ထန်းရည်မူးပြီး သူ့ကို ရန်လုပ်တတ်သော လင်ကိုလည်း မေ့သည် ။ သည် အထိ လယ်ထဲတွင် မရှမ်းမပျော်သည် ။ အမောပြေသွားတော့ ကန်သင်းပေါ်မှ ဘိုးမြကို လှမ်းကလိလိုက်သည် ။

"ဘိုးမြ ဘယ်မတုံး တောင့်သမက် စက်ဆရာက -"

သမီးချော အပျိုပေါက်စ ကလေးကို ထားစရာ မရှိအောင် ချစ်ရှာသော ဘိုးမြမျက်နှာကြီး ရှုံ့သွား၏။ မရှမ်းမတို့ တတွေက အော်ပီကျယ်

သံသာ ကြားနေရပစေ၊ ညဘက် လထွက်သည့်တိုင် မညည်းမညူ ကောက်စိုက်နိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ ။

"မှာ ထားတယ်ဆိုပြီး ခုထိ အော်ပီကျယ်သံကို မကြားရသေးဘူး"

"ဟုတ်ပါတော်၊ နေတောင် ထွက် လာပြီ။ ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ မုန့်ပေါက်ကြော်လည်း အစအနတောင် မတွေ့ရ"

"ကျွေးမှာ ပါ ကောင်မလေးတွေရဲ့ နင်တို့ ဒွေးလေး ယူလာမှာ ပါ။ စက်ဆရာလည်း စရန်ပေးပြီးသား။ ဟော ဆရာမလေး ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်တောင် လာနေပါပေါ့"

မရှမ်းမတို့ အာရုံပြောင်း သွားကြပြီ။ တာလမ်းမပေါ်သို့ မျက်လုံးရောက်သွားကြ၏။ ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ သူ့ဘီးပေါ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တင်နင်းလာ၏။ သူ့နောက်ဘီးတစ်စီးပေါ်တွင် ကား ယောက်ျားတစ်ယောက်။

"ဟာ ဟ။ အစ်မ လာပြီပေါ့။ အစ်မရေ၊ ဟေး အစ်မ"

မြူးထူးပျော်ရွှင်စွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည် ။ ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်က အဝေးကတည်းက လက်ပြန်ပြသည် ။

"ဟိုနားက ယောင်ပေယောင်ပေx သားတစ်ယောက် အဖေလူပျိုပုံ လာမလုပ်နဲ့၊ ရွာရှုပ်တယ်တော့"

ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင် ဆိုသလို အမျိုးသမီးအုပ်စုထဲ အမျိုးသားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလျှင် လွတ်လပ် ပွင့်လင်းစွာ နောက်ပြောင်တတ်သည့် ကောက်စိုက်သမတို့ ဓလေ့အတိုင်း သီချင်းသံက ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဝါးခနဲ ပွဲကျသွား၏။

"ဟဲဟဲ မဆိုကြပါနဲ့ ၊ ဧည့်သည် အားနာစရာအေရယ်"

ကောက်သူကြီး ဒေါ်သောင်းက ကတိုက်ကရိုက် ဟန့်လိုက်၏။

"အံ့မယ်မယ် -၊ ဘာအားနာစရာလဲ။ ခဏနေတော့ အရီးသောင်းပဲ ပေလမ်းမပေါ် တက်ပြီး လာသမျှ ကားတား၊ ပါသမျှ ယောက်ျားတွေ အကခိုင်းဦးမှာ မဟုတ်လား"

သူတို့ တွေ၏ စူးစူးရှရှ ရယ်မောသံကြောင့် ဧည့်သည် အမျိုးသား ခြေလှမ်းတွန့် သွားပုံရ၏။ ဆရာမလေးတို့ နှစ်ယောက် နှင့်အတူ လိုက်မလာဘဲ စက်ဘီးများ ထောင်ထားရာ သပြေပင်ရိပ်တွင် ထိုင်ကျန်ရစ်၏။ ဘိုးမြကထိုလူထံ နေရာရွှေ့သွား၏။

"အရီးသောင်းရေ -၊ ရန်ကုန်က ဧည့်သည် တွေ ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်မ နောက်ကျသွားတယ်။ ဒါကျွန်မ အစ်မလိုနေတဲ့ စာရေးဆရာမကြီး ခင်မြန်မာ ဆိုတာလေ၊ ကျွန်မတို့ အညာက ကောက်စိုက်တေးတွေ စုဆောင်း မှတ်တမ်းတင် ချင်လို့ တဲ့ ။ မရှမ်းမတို့ ဆီက အကူအညီ တောင်းရမှာ ပဲ။ အရီးသောင်းကလည်း ကူညီပါဦးနော်"

"ကျုပ်တို့ က အသံကောင်းတာလည်း မဟုတ်"

ဒေါ်သောင်းက ခပ်အင်အင် မရှမ်းမတို့ တွေလည်း ရှက်တက်တက်။

"ရပါတယ်အရီးရဲ့ ။ တမင်ဆိုပြ နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကောက်စိုက်ရင်းပဲ ဆိုကြပါ၊ ခါတိုင်းလိုပဲပေါ့"

မရှမ်းမတို့ အားလုံး ဘယ်က စရမှန်းမသိ။ ဆိုပါဆိုမှ ဘာသိချင်း ဆိုရမှန်းမသိဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ဒီတေးချင်းတွေ မှတ်ပြီး ဘာများ လုပ်ဦးမလို့ ပါလိမ့်ဟု မရှမ်းမတွေ့နေမိ၏။

"မရှမ်းမရေ၊ ဆိုလိုက်ပါဦးလေ။ ခုနကတော့ ညံလို့ ပါ။ ကျွန်မတို့

ဟိုးအဝေးကြီး ကတည်းက ကြားလာရတာ၊ လုပ်ပါ"

ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်က ထပ်မံနှိုးဆော် လိုက်မှ တေးသံလွင်လွင် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ။ အတိုင်အဖောက်ညီညီ ဟစ်ကြွေးကြရင်း ကောက်စိုက် နေကြပုံကို ကြည့်ကာ မြို့သူ စာရေးဆရာမကြီးက ကက်ဆက်ကလေးဖြင့် အသံဖမ်းသည် ၊ စာအုပ်ထဲတွင် လည်း ရေးချ၍ မှတ်သားသည်။ ။

"လယ်သမား အပေါင်းတို့ ရေ"

မရှမ်းမ၏ တိုင်သံက ကွင်းလုံးညံ့၏။

"စိတ်ထားကောင်းနှင့် အားပေးကြပါ"

အများ ၏ ဖောက်သံက တညီတညွတ်တည်း။

"ညက်ညက်ထွန်ကာ စိပ်စိပ်စိုက်လို့ "

"တို့ ခေတ်ရောက်ပြီ"

"မာကြူလီ မြေဆီကဲတော့"

"အထွက်တိုးမျိုးမို့ နှစ်ဆတိုးပါလေပြီ"

စာရေးဆရာမကြီး ပြုံးသွားသည်။ ။ ဘယ်ခေလို့ တုန်း၊ ခေတ်နဲ့ အမိလိုက်နိုင်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ။

"နေပါဦး မရှမ်းမရေ၊ ကျွန်မ ရောက်စတုန်းက ကြားဖူးခဲ့တဲ့ သီချင်းကလေး ဆိုပြလိုက်ပါဦး"

"ဟာအစ်မကလည်း ၊ အဲဒါက စိုက်ပျိုးရေး နည်းသစ်ကို နားမလည်ခင် တုန်းက ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းပါ။ မကောင်းပါဘူး"

မရှမ်းမက ငြင်းလိုက်၏။

"တော်နေသူရေးတဲ့ ဘုတ်အုပ်ထဲ ပါသွားမှ ဖြင့် လူကြီးတွေ အဆူခံ ထိဦးမှာ ။ ပြီးတော့ ဆရာမလေးကိုလည်း ကျုပ်တို့ အားနာတယ်"

"အားမနာပါနဲ့ မရှမ်းမရဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေက ညီအစ်မတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ။ လုပ်ပါ။ ဆိုပြလိုက်ပါဦး။ လူကြီးတွေ သိလည်း မဆူပါဘူး၊ အခုနည်းသစ်နဲ့ စိုက်နေကြပြီပဲ၊ နော်"

"ကဲ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ဆိုပြရဦး မှာ ပေါ့တော်"

မရှမ်းမက ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းပြီး သံနေသံထားဖြင့် -

"သိမ်းလိုက်ပါအေ ခွေလိုက်ဖို့ ကြိုးကြီး ညည်းတို့ မောင်ရေထဲက လှေဆွဲတဲ့ ကြိုးကြီး"

ကန်သင်းပေါ်မှ စာရေးဆရာမကြီး ပြုံးရုံသာမက အသံထွက်အောင် ပင် ရယ်ပါလေတော့သည် ။ သည် တေးကလေး ပေါ်ပေါက်လာသည့် နောက်ခံ ဇာတ်ကြောင်းကို သန်းသန်းမြင့် ကပြောပြပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူပို၍ သဘောပေါက် သွားသည် ။ ကျေးတောသူ လယ်သမကလေးများ ၏ ဇဝနဉာဏ်ကို သူမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

"အဲဒီတုန်း ကတော့တော် အတန်းလိုက် စိုက်တဲ့ စနစ်သစ်ကို ကျုပ်တို့ မကြိုက်ကြသေးပဲကိုး ဆရာမရဲ့ ။ ကြိုးကြီး ဆွဲဆွဲတန်းပြီး စိုက်ရတာ အလုပ်ရှုပ်တယ် ထင်ကြတာပေါ့"

"အခုတော့ကော"

"အခုလား။ ဒီမှာ လေ ဆရာမမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

မရှမ်းမက စိမ်းစိမ်းမြမြ သန်သန်မာမာ ရှိလှသော ကောက်ပင် ပျိုကလေးများကို မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

ပေတံကလေးဖြင့် တိုင်းဆွဲသားထားသလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဖြောင့်တန်းနေသည့် ကောက်ပင်ကလေးများက သူတို့ ကို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ။

ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်နှင့် စာရေးဆရာမကြီးတို့ ပြီးသွားကြသည်။ ။

သူတို့ အပြီးကြောင့် မရှမ်းမပို၍ အားတက်လာကာ အင်တိုက်အားတိုက် စိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"လယ်သမားအပေါင်းတို့ ရေ . . ."

ကြူကြူသင်း

(၁၉၈၀ပြည့်နှစ်၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ တဂဏန်းကျေးရွာ အမှတ်တရ)

***